

Пітьма...

Присмерк невідомих кімнат, із вікон лється місячне сяйво. Довга низка зачинених дверей, широкі арки нескінченних анфілад. Різкі повороти коридорів, і гучні, скрадливі кроки, що розчиняються в безгомінній порожнечі.

Здавалося, цьому лабіринту нема кінця-краю. Але Василина вперто рухається вперед, припускаючи, що знову прийде до великих залізних дверей з яскравим чорно-білим знаком Школи світлочасу й темночасу. Двері відчиняться самі, з пронизливим, дратівливим скрипом... І вдалині спалахне вогник, осяявши отвір з високою стрілчастою аркою з лискучого срібла.

Василина зупиниться, дослухаючись до стукоту власного серця, що гучно калататиме в цілковитій тиші.

Вогник знову блимне, затремтить, гаснучи, нібито від протягу. І раптом спалахне яскраво-яскраво, освітлюючи в срібній арці чийсь темні, віддалено-знайомі обриси.

І знову вона почує далекий, але наполегливий голос — хтось кличе Василицю, раз по раз вигукуючи її часове ім'я. Вона захоче ступити крок, але двері захряснуться прямо перед її носом. Десь там, за дверима, пролунає короткий, злющий скрик і знову — розкотисте, невпинне відлуння її власного числового імені...

Василина помалу розтулила очі.

Дивний сон зникав уривками, неохоче танучи в примарному світі видінь. Свідомість поверталася до реальності, оживлюючи в пам'яті сьогодення й минуле. Важкі спогади недавніх подій накочувалися один за одним, наче велетенські океанські хвилі, що невпинно наскакують на корабель, який гине в бурхливому штормі. Перед очима знову неблаганно падав перлинний дощ, поволі крутився перстеник із шестерінок, виринали похмурі обличчя батька, Міракла, Чорної Королеви... І неодмінно в уранішню дрімоту закрадався Астрагор, який перетворився на Марка.

Тихо... Тільки чути розмірений цокіт старовинного підлогового годинника з Головної вежі — цей звук переслідував Василю з найпершої хвилини її появи в Зміулані. Швидше за все, саме через цей постійний, одноманітний звук Василю ні й сниться оце вже сьому ніч поспіль у Зміулані той самий тривожний, божевільний сон...

Василина на повні груди вдихнула прохолодне повітря — вогонь у каміні, мабуть, згас ще вночі, і кімната до ранку швидко охолола. Кована дровниця у вигляді згорнутої клубком змії стояла порожня, і Василина навіть не уявляла, де можна роздобути нові дрова.

Ще тиждень тому, в день переходу, Василю надійшов лист від Рока. З підлогового нуль-дзеркала вилетів й акуратно ліг на камінну полицю аркуш щільного жовтого паперу, де було щось написано дрібним, квапливим почерком. Він писав, що Астрагор дуже зайнятий, тому поки що не дозволяє своїй новій учениці гуляти по замку задля її ж безпеки.

Василю надали кімнату вгорі кутової круглої вежі, хоча дівчинка вельми сподівалася, що її поселять із Захаррою ра-

зом або хоча б їхні кімнати стоятимуть поряд. Проте дівчата розлучилися ще першого вечора, коли Василина підписала угоду на цілий рік учнівства у великого Духа Осталя.

У круглій кімнаті з високою стелею не було ні вікон, ні дверей, тільки низький отвір з округлою аркою, за яким піднімалися на самісіньку верхівку вежі вузьенькі звивисті сходи.

На стінах, оздоблених чорними панелями в дрібних золотих візерунках, висіли кулі-світильники, вставлені в акуратні бронзові ріжки. Широку пащу каміна затуляли залізні ґрати — густе плетиво змій із вузькими трикутними голівками і довгими двоїстими язичками. Край великої, дугуватої ніші каміна облямовував трохи моторошний орнамент із золотого листа плюща і гострих кажанячих крил. Такий самий малюнок обрамляв і дзеркало для переходів, що низько висіло на стіні праворуч від сходів. Обабіч дзеркала стояли два високі старі свічники, ніжки яких оповивав золотаво-чорний плющ зі слідами давньої кіптяви на вигинах листа.

У цій кімнаті відчувалася незрима присутність господаря замку, голови Ордену Драгоціїв — навіть на величезних пошарпаних книгах у шафі було витиснуте на корінці кажаняче крило, а стос чистого паперу жовтуватого кольору скріплювався ремінцем із застібкою у вигляді окатого кажана.

У кімнаті панував задушливий, прілий запах давно не провітрюваного приміщення. Складалося враження, що попередній хазяїн кімнати жив тут багато років тому. Під ліжком — дерев'яним, із вирізьбленими на бильці шишками та гострими списами, більше схожими на огорожу непривітної хатини, — несподівано знайшлася старовинна брошка. Вона мала обриси чорного кажанячого крила, вся подряпана, щербата, з потрісканим золотим обідком. Зміркувавши, що за допомогою тікера можна дізнатися від брошки бодай якусь децицію про попереднього хазяїна вежі, Василина сховала її в сумку-таймер.

Перед книжковою шафою лежав килимок — біла шкура якогось довгошерстого звіра, а біля каміна стояв низенький столик і два стільчики до нього. На столику Василина виявила знайому срібну тарілку — значить, голодом її морити не збираються, а це вже добре.

А ще там стояла незвичайна лампа з синім склом — гасова, колись Василина бачила таку в музеї історії, куди ходила туди разом із класом. Ось уже сьомий день у лампі палав рівний красивий вогник. Його світло можна було збільшувати або зменшувати за бажанням за допомогою важеля, але повністю він ніколи не згасав. Та й олійна рідина в нижній посудині ніколи не зменшувалася. Либонь, то була особлива лампа, часодійна.

Незважаючи на трохи похмурий інтер'єр і відсутність вікон, сходи на дах компенсували всі невгоди кімнати. Бо Василина сподівалася, що зможе виходити на дах і літати на Гроловиці, яка прилетіла в замок слідом за хазяйкою. Правда, поки що зорептаха мешкала разом зі своїми родичами в іншій кутовій вежі Зміулану.

Сьогодні наставав відповідальний момент — звільнення з її «ув'язнення». Або Астрагор дотримає слова і дійсно дозволить Василині проходити в нього навчання, або збудуться найгірші її тривоги і вона, можливо, ніколи більше не вийде з цієї кімнати.

Втім, вимушена бездіяльність пригнічувала дедалі дужче. Звичайно, Василина не раз пробувала пройти через нуль-зеркало, викликати свій часолист і навіть злетіти з верхнього майданчика вежі. Щоправда, вона могла користуватися тікером, проте й він діяв гірше, ніж завжди, — швидше за все,

на вежу наклали якісь спеціальні ефери, які блокували часодійство. Та найдужче Василині дошкуляла неможливість спілкуватися із зовнішнім світом — вона все-таки сподівалася, що зможе пояснити друзям і особливо батькові та Чорній Королеві свій вибір за допомогою листів. Хтозна, що вони зараз думають про вчинок Васиlines... Але, на жаль, Астрагор цілковито відрізав свою нову ученицю від усього, що пов'язувало її з Ефларою.

Щоб розвіяти журбу, Василина часто піднімалася на верхівку вежі й годинами дивилася крізь квадратні зубці на далекі гори, то огорнуті синяво-сірою передсвітанковою імлою, то освітлені яскравими променями сонця, то сховані серед яскравих зірок нічного неба. Але навіть ця єдина доступна розвага чимраз менше її тишила.

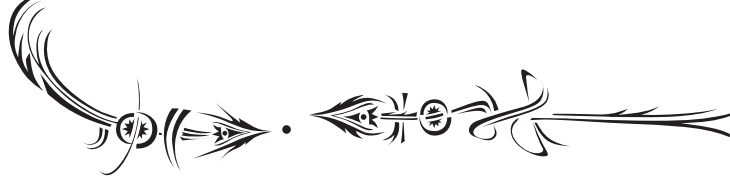
Сьогодні цілий ранок Василина не знаходила собі місця, міряючи простір своєї тижневої в'язниці дрібними швидкими кроками. Як її сприймуть мешканці цього моторошного замку? Чи допоможе їй Захарра розшукувати Феша? Чому Астрагор захотів навчати Васиlinesу, що він затіяв? І ще десятки невисловлених уголос питань роїлися в її голові, наче зграйка малесеньких пташок, які безладно ганялися одна за одною.

Нарешті, коли Василина неохоче з'їла бутерброд, узятий зі срібної тарілки, на часівний браслет надійшло коротеньке повідомлення від Захарри. Подруга писала, що їй дозволили прийти до Васиlinesи.

Утішена цією звісткою, Василина ще цілу годину позаймалася тікеруванням — з цікавості покрутила медальйон над срібною тарілкою. Невдовзі їй набридло спостерігати за мантисами у вигляді різноманітної їжі — від бутербродів з ковбасою до смаженого поросяти з яблуком у роті, і вона підійшла до дзеркала, сподіваючись незабаром побачити Захарру.

Василина навіть торкнулась ідеально гладенької сріблястої поверхні рукою, пустивши по ній брижі, — і та несподівано легко піддалася, пропускаяючи всередину, в часовий перехід.

Цілих десять секунд дівчинка боролася з собою. Їй же не можна виходити з кімнати... Але дзеркало запрацювало! Отже, все-таки можна?

— А взагалі, — нарешті переконала вона сама себе вголос, — невеличка прогулянка мені точно не завадить.

Спочатку Василина прогулялася довгою відкритою галереєю, що оперізувала всі чотири стіни замку: Південну, Східну, Північну й Західну. Потім спустилася в сад, походила серед молочно-білих статуй дивовижних птахів з великими розгорнутими крилами та жіночими обличчями. І навіть зазирнула на внутрішнє подвір'я, де стояв той самий Колодязь Часу з кам'яною часівною стрілою, обплетеною паростком виткої польової берізки з ніжно-пурпуровою квіткою.

На великий подив Василини, дорогою їй ніхто не трапився. Кілька разів у бічних коридорах і на сходах метушилась чиясь тінь, чувся жвавий шепіт, але вмить ушухав, щойно вона наближалася.

Натхненна цією обставиною, Василина мерщій попрямувала в Головну вежу.

Часова зала зустріла її кроки розкотистим відлунням і тим самим рівномірним цоканням головного годинника Зміулану. Тут панувала сутінь — горіли не всі світильники, а в трьох драконячих пащах каміна ледве жеврів вогонь.

Василина підійшла до годинника, що височів серед зали. Чоловічки-жакемари так само байдуже гамселили один одного по голові часівними стрілами, вистукуючи час. Мимоволі вона згадала, як зустріла біля цього годинника Феша, коли поверталася з таємної подорожі в Розколотий замок. Тоді її появу помітили, і Василина потрапила в полон. Як же вона розлютилася, подумавши, що Феш її зрадив...

Зненацька в кутку тихо брязнув дзвоник — хтось квапливо вийшов із дзеркала, залунали, стиха перемовляючись, чийсь голоси. Майже зразу спалахнули вогні на люстрах, яскра-

во освітлюючи зал. Василина ледь-ледь встигла сховатися за годинником і, прошепотівши числове ім'я, накрилася крилами, стаючи невидимою.

Кроки наближались. Василина обережно визирнула із-за корпусу годинника й угледіла Рока, вбраного в чорний мундир, а з ним — незнайомого рудоволосого чоловіка — довготелесого, худого і якогось неприємного, з хижим виразом обличчя.

— До чого вся ця ілюмінація? — невдоволено скривився останній, зупиняючись біля каміна і простягаючи руки до вогню. — Нащо привертати зайву увагу? Хіба справа твого повелителя не вимагає особливої секретності?

— Він чекає на тебе, Шакле, — неголосно й сухо мовив Рок. — Просив залишити вас сам на сам.

— Що, наклеюється цікавенька робота? — реготнув той. — Хто провинився цього разу? Сподіваюсь, не ти, Року Драгоцію? Чесно кажучи, ти мене страшенно дратуєш... І я б із задоволенням трохи тебе помордував.

Рок на це кисло скривився, а його співрозмовник у відповідь вишкірив зуби.

Василина ступила кілька обережних кроків, щоб наблизитись до них. А може, цей тип прийшов по Феша? Або по неї...

Неждано-негадано чоловік рвучко обернувся і глянув прямо на Василичку. Вона навіть оговтатися не встигла, як його очі — злющі, крижані, нерухомі, опинилися перед її лицем.

Наступної миті Шакл схопив її за комір — Василина тільки зойкнула.

Невже він її побачив?! Вона ж була невидимою!

— Я почую навіть комариний писк у цій залі, — просичав Шакл, гидливо обзираючи «здобич». — Не те що скрадання якогось дівчиська. Що тут робить це паршиве лисеня?

Обличчя Рока раптом спотворилося похмурою гримасою.

— Облиш її... — повільно мовив він. — Це нова учениця Астрагора. Либонь, заблукала.

У його очах під навислими широкими бровами кресонули люті чорні блискавки.

Але Шакл не квапився виконувати його наказ. Він роздратовано вдивлявся в обличчя дівчинки, наче силкувався пригадати, де він міг її бачити.

— Не схожа на нього, — видно, шкодуючи, промовив він. — Хоча характером, певно, вдалася в татуся. Лазить, де не просять, підслуховує... Твій таточко завжди любив пхати носа не у свої справи... З яким задоволенням я проломив би йому черепа, — хижо заявив він, змусивши Василю збліднути. — А він вислизнув, мерзотник... Я ж уже майже скрутив цьому норовистому Огневу його тонку шию, мріючи побачити, як котиться по підлозі його макітра, як гасне його пихатий погляд... Але він виявився аж надто слизьким...

— Шакле! — застережно погукав Рок, підходячи до них. — Астрагор чекає на тебе.

Шакл раптом різко відпустив комір її плаща — Василя мало не впала. Палаючи від сорому та приниження, вона не знала, що їй робити — так і стояти чи щодуху дременути геть.

Не сказавши більше ані слова, Шакл рушив до гвинтових сходів, що вели нагору, і незабаром зник у темному проході.

Рок одразу ж втратив інтерес до Василяни, видно, й не збираючись сварити її за самовільну прогулянку. Він теж попрямував до сходів, та раптом його спинив крик:

— Року, зажди!

Чорна спина сіпнулась і завмерла. Хлопець крутнувся на місці — на Василю гостро глянули похмурі очі під низькими бровами.

— Зажди! — повторила Василяна, дивуючись із власної сміливості.

— Я слухаю, — сухо кинув Рок.

Василяна завагалась на мить, але врешті-решт прошепотіла:

— Я впевнена, ти знаєш, де зараз Феш... Скажи мені, як я можу його врятувати... Ти ж бо добре до нього ставився, я знаю.

На обличчі Рока не відбилася жодна емоція. Тільки його спина ще дужче згорбилася, роблячи схожим сина Астрагора на старе, всохле дерево.

Василина терпляче чекала. Вона знала, що колись Рок намагався застерегти Феша про небезпеку й навіть захищав його в літньому таборі... Дівчинка була впевнена, що Рок хвилюється за долю Феша. Якби ж то він підказав хоч одну зачіпку.

Нарешті тонкі губи розтулилися:

— Вважай, що Феш помер.

І його постать розчинилася в пітьмі гвинтових сходів.

